

¹فَهَرَبَ دَاوُدُ مِنْ تَائُوتَ فِي الرَّامَةِ، وَجَاءَ وَقَالَ قُدَّامَ يُوثَاتَانَ، مَاذَا عَمِلْتُ وَمَا هُوَ إِثْمِي وَمَا هِيَ حَطِيئَتِي أَمَامَ أَبِيكَ حَتَّى يَطْلُبَ نَفْسِي. ²فَقَالَ لَهُ، خَاسًا. لَا تَمُوتْ. هُوَذَا أَبِي لَا يَعْمَلُ أَمْرًا كَبِيرًا وَلَا أَمْرًا صَغِيرًا إِلَّا وَيُخْبِرُنِي بِهِ. وَلَمَّاذَا يُحْفِي عَنِّي أَبِي هَذَا الْأَمْرَ. لَيْسَ كَذَا. ³فَحَلَفَ أَيْضًا دَاوُدُ وَقَالَ، إِنَّ أَبَاكَ قَدْ عَلِمَ أَبِي قَدْ وَجَدْتُ نِعْمَةً فِي عَيْنِكَ، فَقَالَ، لَا يَعْلَمُ يُوثَاتَانُ هَذَا لِئَلَّا يُعْتَمَ. وَلَكِنْ حَيْثُ هُوَ الرَّبُّ وَحَيْثُ هِيَ نَفْسُكَ إِنَّهُ كَحَطْوَةِ بَيْتِي وَبَيْنَ الْمَوْتِ. ⁴فَقَالَ يُوثَاتَانُ لِدَاوُدَ، مَهْمَا تَقُلْ نَفْسُكَ أَفْعَلُهُ لَكَ. ⁵فَقَالَ دَاوُدُ لِيُوثَاتَانَ، هُوَذَا الشَّهْرُ عَدَا جِيئَمَا أَجْلِسُ مَعَ الْمَلِكِ لِلْأَكْلِ. وَلَكِنْ أُرْسِلُنِي فَأُحْتَبِئَ فِي الْحَقْلِ إِلَى مَسَاءِ الْيَوْمِ الثَّلَاثِ. ⁶وَإِذَا افْتَقَدْتَنِي أَبُوكَ، فَقُلْ، قَدْ طَلَبَ دَاوُدُ مِنِّي طَلِبَةً أَنْ يَرْكُضَ إِلَى بَيْتِ لَحْمِ مَدِينَتِهِ، لِأَنَّ هُنَاكَ دَيْبَحَةٌ سَتَوْبَةٌ لِكُلِّ الْعَشِيرَةِ. ⁷فَإِنْ قَالَ، حَسَنًا. كَانَ سَلَامٌ لِعَبْدِكَ. وَلَكِنْ إِنْ اغْتَاطَ غَيْطًا، فَاغْلَمْ أَنَّهُ قَدْ أَعَدَّ الشَّرَّ عِنْدَهُ. ⁸فَتَعْمَلْ مَعْرُوفًا مَعَ عَبْدِكَ، لِأَنَّكَ بَعْدَ الرَّبِّ أَدْخَلْتَ عَبْدَكَ مَعَكَ. وَإِنْ كَانَ فِيَّ إِثْمٌ فَأَقْتُلْنِي أَنْتَ، وَلَمَّاذَا تَأْتِي بِي إِلَى أَبِيكَ. ⁹فَقَالَ يُوثَاتَانُ، خَاسًا لَكَ. لِأَنَّهُ لَوْ عَلِمْتُ أَنَّ الشَّرَّ قَدْ أَعَدَّ عِنْدَ أَبِي لِيَأْتِي عَلَيْكَ، أَقْصَا كُنْتُ أُخْبِرُكَ بِهِ. ¹⁰فَقَالَ دَاوُدُ لِيُوثَاتَانَ، مَنْ يُخْبِرُنِي إِنْ جَاوَبْتُكَ أَبُوكَ شَيْئًا قَاسِيًا. ¹¹فَقَالَ يُوثَاتَانُ لِدَاوُدَ، تَعَالَ تَخْرُجْ إِلَى الْحَقْلِ. فَخَرَجَا كِلَاهُمَا إِلَى الْحَقْلِ. ¹²وَقَالَ يُوثَاتَانُ لِدَاوُدَ، يَا رَبُّ إِلَهَ إِسْرَائِيلَ، مَتَى اخْتَبَرْتُ أَبِي مِنْ الْآنَ عَدَا أَوْ بَعْدَ عَدٍ، فَإِنْ كَانَ خَيْرٌ لِدَاوُدَ وَلَمْ أُرْسِلْ حَيْثِيذٍ فَأُخْبِرُهُ، ¹³فَهَكَذَا يَفْعَلُ الرَّبُّ لِيُوثَاتَانَ وَهَكَذَا يَزِيدُ. وَإِنْ اسْتَحْسَنَ أَبِي الشَّرَّ تَحْوِكَ، فَإِنِّي أُخْبِرُكَ وَأَطْلِقُكَ فَتَذْهَبُ بِسَلَامٍ. وَلَيْكُنِ الرَّبُّ مَعَكَ كَمَا كَانَ مَعَ أَبِي. ¹⁴وَلَا وَأَنَا حَتَّى بَعْدُ تَصْنَعُ مَعِيَ إِحْسَانَ الرَّبِّ حَتَّى لَا أَمُوتَ، بَلْ لَا تَقْطَعْ مَعْرُوفَكَ عَن بَيْتِي إِلَى الْأَبَدِ، وَلَا جِيئًا يَفْطَعُ الرَّبُّ أَعْدَاءَ دَاوُدَ جَمِيعًا عَن وَجْهِ الْأَرْضِ. ¹⁵فَعَاهَدَ يُوثَاتَانُ بَيْتَ دَاوُدَ وَقَالَ، لِيَطْلُبِ الرَّبُّ مِنْ يَدِ أَعْدَاءِ دَاوُدَ. ¹⁶ثُمَّ عَادَ يُوثَاتَانُ وَاسْتَحْلَفَ دَاوُدَ بِمَحَبَّتِهِ لَهُ لِأَنَّهُ أَحَبَّهُ مَحَبَّةَ نَفْسِهِ. ¹⁷وَقَالَ لَهُ يُوثَاتَانُ، عَدَا الشَّهْرُ فَتُنْفَعِدُ لِأَنَّ مَوْضِعَكَ يَكُونُ حَالِيًا. ¹⁸وَفِي الْيَوْمِ الثَّلَاثِ تَنْزِلُ سَرِيعًا وَتَأْتِي إِلَى الْمَوْضِعِ الَّذِي اخْتَبَأْتَ فِيهِ يَوْمَ الْعَمَلِ، وَتَجْلِسُ بِجَانِبِ حَجَرِ الْإِفْتِرَاقِ. ¹⁹وَأَنَا أُرْمِي ثَلَاثَةَ سِهَامٍ إِلَى جَانِبِهِ كَأَنِّي أُرْمِي هَدَفًا. ²⁰وَجِيئِيذًا أُرْسِلُ الْغُلَامَ قَائِلًا، اذْهَبِ التَّقِطِ السَّهَامَ. فَإِنْ قُلْتُ لِلْغُلَامِ،

¹David aber floh von Najoth in Rama und kam und redete vor Jonathan: Was habe ich getan? Was habe ich mißgehandelt? Was habe ich gesündigt vor deinem Vater, daß er nach meinem Leben steht? ²Er aber sprach zu Ihm: Das sei ferne; du sollst nicht sterben. Siehe, mein Vater tut nichts, weder Großes noch Kleines, das er nicht meinen Ohren offenbare; warum sollte denn mein Vater dies vor mir verbergen? Es wird nicht so sein. ³Da schwur David weiter und sprach: Dein Vater weiß wohl, daß ich Gnade vor deinen Augen gefunden habe; darum wird er denken: Jonathan soll solches nicht wissen, es möchte ihn bekümmern. Wahrlich, so wahr der HERR lebt, und so wahr deine Seele lebt, es ist nur ein Schritt zwischen mir und dem Tode. ⁴Jonathan sprach zu David: Ich will an dir tun, was dein Herz begehrt. ⁵David sprach zu ihm: Siehe, morgen ist der Neumond, da ich mit dem König zu Tisch sitzen sollte; so laß mich, daß ich mich auf dem Felde verberge bis an den Abend des dritten Tages. ⁶Wird dein Vater nach mir fragen, so sprich: David bat mich, daß er gen Bethlehem, zu seiner Stadt, laufen möchte; denn es ist ein jährlich Opfer daselbst dem ganzen Geschlecht. ⁷Wird er sagen: Es ist gut, so steht es wohl um deinen Knecht. Wird er aber ergrimmen, so wirst du merken, daß Böses bei ihm beschlossen ist. ⁸So tue nun Barmherzigkeit an deinem Knecht; denn du hast mit mir, deinem Knecht, einen Bund im HERRN gemacht. Ist aber eine Missetat an mir, so töte du mich; denn warum wolltest du mich zu deinem Vater bringen? ⁹Jonathan sprach: Das sei ferne

هُودَا السَّهْمُ دُونَكَ فَجَانِبًا، خُذْهَا. فَتَعَالَ لَأَنَّ لَكَ سَلَامًا. لَا يُوجَدُ سَيِّئٌ. حَيْ هُوَ الرَّبُّ.²² وَلَكِنْ إِنْ قُلْتَ هَكَذَا لِلْغُلَامِ، هُودَا السَّهْمُ دُونَكَ فَصَاعِدًا. قَادُهَا لَأَنَّ الرَّبَّ قَدْ أَطْلَقَكَ.²³ وَأَمَّا الْكَلَامُ الَّذِي تَكَلَّمْتَا بِهِ أَنَا وَأَنْتَ فَهُوَذَا الرَّبُّ بَيْنِي وَبَيْنَكَ إِلَى الْأَبَدِ.²⁴ فَاحْتَبِأْ دَاوُدُ فِي الْحَقْلِ. وَكَانَ الشَّهْرُ، فَجَلَسَ الْمَلِكُ عَلَى الطَّعَامِ لِأَكْلِ.²⁵ فَجَلَسَ الْمَلِكُ فِي مَوْضِعِهِ حَسَبَ كُلِّ مَرَّةٍ عَلَى مَجْلِسٍ عِنْدَ الْخَانِطِ. وَقَامَ يُوتَاتَانُ وَجَلَسَ أَبْنِيُّ إِلَى جَانِبِ سَاوُلَ، وَحَلَا مَوْضِعُ دَاوُدَ.²⁶ وَلَمْ يَقُلْ سَاوُلُ شَيْئًا فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ لِأَنَّهُ قَالَ، لَعَلَّهُ عَارِضٌ. غَيْرَ طَاهِرًا هُوَ. إِنَّهُ لَيْسَ طَاهِرًا.²⁷ وَكَانَ فِي الْعَدِ الثَّانِي مِنَ الشَّهْرِ أَنْ مَوْضِعُ دَاوُدَ حَلَا، فَقَالَ سَاوُلُ لِيُوتَاتَانَ ابْنَيْهِ، لِمَاذَا لَمْ يَأْتِ ابْنُ بَيْتِي إِلَى الطَّعَامِ لَا أَمْسِ وَلَا الْيَوْمِ.²⁸ فَأَجَابَ يُوتَاتَانُ سَاوُلَ، إِنَّ دَاوُدَ طَلَبَ مِنِّي أَنْ يَذْهَبَ إِلَى بَيْتِ لَحْمٍ.²⁹ وَقَالَ، أَطْلِقْنِي لِأَنَّ عِنْدَنَا دَبِيحَةَ عَشِيرَةٍ فِي الْمَدِينَةِ، وَقَدْ أَوْصَانِي أَحِي بِذَلِكَ. وَالآنَ إِنْ وَجَدْتُ نِعْمَةً فِي عَيْنَيْكَ فَدَعْنِي أَفْلُتُ وَارَى إِخْوَتِي. لِذَلِكَ لَمْ يَأْتِ إِلَى مَائِدَةِ الْمَلِكِ.³⁰ فَحَمِي عَصَبُ سَاوُلَ عَلَى يُوتَاتَانَ وَقَالَ لَهُ، يَا ابْنَ الْمَتَّعُوجَةِ الْمُتَمَرِّدَةِ، أَمَا عَلِمْتَ أَنَّكَ قَدْ اخْتَرْتَ ابْنَ بَيْتِي لِخِزْبِكَ وَخِزْيِ عَوْرَةِ أُمَّكَ.³¹ لِأَنَّهُ مَا دَامَ ابْنُ بَيْتِي حَيًّا عَلَى الْأَرْضِ لَا تُبْثُ أَنْتَ وَلَا مَمْلَكَتُكَ. وَالآنَ أُرْسِلُ وَأَبِ يَهْ إِلَيَّ لِأَنَّهُ ابْنُ الْمَوْتِ هُوَ.³² فَأَجَابَ سَاوُلَ الرُّمَحَ تَحْوَهُ لِيَطْعَنَهُ. فَعَلِمَ يُوتَاتَانُ أَنَّ أَبَاهُ قَدْ عَزَمَ عَلَى قَتْلِ دَاوُدَ.³⁴ فَقَامَ يُوتَاتَانُ عَنِ الْمَائِدَةِ بِحُمُومٍ عَصَبٍ وَلَمْ يَأْكُلْ خُبْزًا فِي الْيَوْمِ الثَّانِي مِنَ الشَّهْرِ، لِأَنَّهُ اعْتَمَّ عَلَى دَاوُدَ، لِأَنَّ أَبَاهُ قَدْ أَخْرَاهُ.³⁵ وَكَانَ فِي الصَّبَاحِ أَنَّ يُوتَاتَانَ حَرَجَ إِلَى الْحَقْلِ إِلَى مِيعَادِ دَاوُدَ وَغُلَامٍ صَغِيرٍ مَعَهُ.³⁶ وَقَالَ لِلْغُلَامِ، إِكْضِ التَّقِطِ السَّهْمِ الَّتِي أَنَا رَامِيهَا. وَبَيْنَمَا الْغُلَامُ رَاكِضٌ رَمَى السَّهْمَ حَتَّى جَاوَزَهُ.³⁷ وَلَمَّا جَاءَ الْغُلَامُ إِلَى مَوْضِعِ السَّهْمِ الَّذِي رَمَاهُ يُوتَاتَانُ، تَادَى يُوتَاتَانُ وَرَاءَ الْغُلَامِ، أَلَيْسَ السَّهْمُ دُونَكَ فَصَاعِدًا.³⁸ وَتَادَى يُوتَاتَانُ وَرَاءَ الْغُلَامِ، أَجَلٌ. أَسْرِعْ. لَا تَقِفْ. فَالتَّقِطُ غُلَامٌ يُوتَاتَانَ السَّهْمَ وَجَاءَ إِلَى سَيِّدِهِ.³⁹ وَالْغُلَامُ لَمْ يَكُنْ يَعْلَمُ شَيْئًا، وَأَمَّا يُوتَاتَانُ وَدَاوُدُ فَكَانَا يَعْلَمَانِ الْأَمْرَ.⁴⁰ فَأَعْطَى يُوتَاتَانُ سِلَاحَهُ لِلْغُلَامِ الَّذِي لَهُ وَقَالَ لَهُ، اذْهَبْ. ادْخُلْ بِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ.⁴¹ أَلْغُلَامُ ذَهَبَ وَدَاوُدُ قَامَ مِنْ جَانِبِ الْجَنُوبِ وَسَقَطَ عَلَى وَجْهِهِ

von dir, daß ich sollte merken, daß Böses bei meinem Vater beschlossen wäre über dich zu bringen, und sollte es dir nicht ansagen.¹⁰ David aber sprach: Wer will mir's ansagen, so dir dein Vater etwas Hartes antwortet?¹¹ Jonathan sprach zu David: Komm, laß uns aufs Feld gehen! Und sie gingen beide hinaus aufs Feld.¹² Und Jonathan sprach zu David: HERR, Gott Israels, wenn ich erforsche an meinem Vater morgen und am dritten Tag, daß es wohl steht mit David, und nicht hinsende zu dir und es vor deinen Ohren offenbare,¹³ so tue der HERR dem Jonathan dies und jenes. Wenn aber das Böse meinem Vater gefällt wider dich, so will ich's auch vor deinen Ohren offenbaren und dich ziehen lassen, daß du mit Frieden weggehst. Und der HERR sei mit dir, wie er mit meinem Vater gewesen ist.¹⁴ Tue ich's nicht, so tue keine Barmherzigkeit des HERRN an mir, solange ich lebe, auch nicht, so ich sterbe.¹⁵ Und wenn der HERR die Feinde Davids ausrotten wird, einen jeglichen aus dem Lande, so reiße du deine Barmherzigkeit nicht von meinem Hause ewiglich.¹⁶ Also machte Jonathan einen Bund mit dem Hause Davids und sprach: Der HERR fordere es von der Hand der Feinde Davids.¹⁷ Und Jonathan fuhr fort und schwur David, so lieb hatte er ihn; denn er hatte ihn so lieb wie seine Seele.¹⁸ Und Jonathan sprach zu ihm: Morgen ist der Neumond, so wird man nach dir fragen; denn man wird dich vermissen, wo du zu sitzen pflegst.¹⁹ Des dritten Tages aber komm bald hernieder und gehe an einen Ort, da du dich verbergest am Werktage, und setze dich

إِلَى الْأَرْضِ وَسَجَدَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ. وَقَبَّلَ كُلُّ مِنْهُمَا صَاحِبَهُ،
 وَبَكَى كُلُّ مِنْهُمَا مَعَ صَاحِبِهِ حَتَّى زَادَ دَاوُدُ.⁴² فَقَالَ
 يُوتَاتَانُ لِدَاوُدَ، اذْهَبْ بِسَلَامٍ لِأَنَّ كَلِمَتَنَا قَدْ حَلَقْنَا بِاسْمِ
 الرَّبِّ قَائِلِينَ، الرَّبُّ يَكُونُ بَيْنِي وَبَيْنَكَ وَبَيْنَ نَسْلِي
 وَتَسْلِكَ إِلَى الْأَبَدِ. فَقَامَ وَذَهَبَ، وَأَمَّا يُوتَاتَانُ فَجَاءَ إِلَى
 الْمَدِينَةِ.

an den Stein Asel.²⁰ So will ich zu seiner Seite drei Pfeile schießen, als ob ich nach dem Ziel schösse.²¹ Und siehe, ich will den Knaben senden: Gehe hin, suche die Pfeile! Werde ich zu dem Knaben sagen: Siehe, die Pfeile liegen hierwärts hinter dir, hole sie! so komm, denn es ist Friede und hat keine Gefahr, so wahr der HERR lebt.²² Sage ich aber zum Jüngling: Siehe, die Pfeile liegen dortwärts vor dir! so gehe hin, denn der HERR hat dich lassen gehen.²³ Was aber du und ich miteinander geredet haben, da ist der HERR zwischen mir und dir ewiglich.²⁴ David verbarg sich im Felde. Und da der Neumond kam, setzte sich der König zu Tisch, zu essen.²⁵ Da sich aber der König gesetzt hatte an seinen Ort, wie er gewohnt war, an der Wand, stand Jonathan auf; Abner aber setzte sich an die Seite Sauls. Und man vermißte David an seinem Ort.²⁶ Und Saul redete des Tages nichts; denn er gedachte; Es ist ihm etwas widerfahren, daß er nicht rein ist.²⁷ Des andern Tages nach dem Neumond, da man David vermißte an seinem Ort, sprach Saul zu seinem Sohn Jonathan: Warum ist der Sohn Isai nicht zu Tisch gekommen, weder gestern noch heute?²⁸ Jonathan antwortete Saul: Er bat mich sehr, daß er gen Bethlehem ginge,²⁹ und sprach: Laß mich gehen; denn unser Geschlecht hat zu opfern in der Stadt, und mein Bruder hat mir's selbst geboten; habe ich Gnade vor deinen Augen gefunden, so will ich hinweg und meine Brüder sehen. Darum ist er nicht gekommen zu des Königs Tisch.³⁰ Da ergrimte der Zorn Sauls wider Jonathan, und er sprach zu ihm: Du ungehorsamer

Bösewicht! ich weiß wohl, daß du den Sohn Isais auserkoren hast, dir und deiner Mutter, die dich geboren hat, zur Schande.³¹ Denn solange der Sohn Isais lebt auf Erden, wirst du, dazu auch dein Königreich, nicht bestehen. So sende nun hin und laß ihn herholen zu mir; denn er muß sterben.³² Jonathan antwortete seinem Vater Saul und sprach zu ihm: Warum soll er sterben? Was hat er getan?³³ Da schoß Saul den Speiß nach ihm, daß er ihn spießte. Da merkte Jonathan, daß bei seinem Vater gänzlich beschlossen war, David zu töten,³⁴ und stand auf vom Tisch mit grimmigem Zorn und aß des andern Tages nach dem Neumond kein Brot; denn er war bekümmert um David, daß ihn sein Vater also verdammt.³⁵ Des Morgens ging Jonathan hinaus aufs Feld, dahin David bestimmt hatte, und ein kleiner Knabe mit ihm;³⁶ und sprach zu dem Knaben: Lauf und suche mir die Pfeile, die ich schieße! Da aber der Knabe lief, schoß er einen Pfeil über ihn hin.³⁷ Und als der Knabe kam an den Ort, dahin Jonathan den Pfeil geschossen hatte, rief ihm Jonathan nach und sprach: Der Pfeil liegt dortwärts vor dir.³⁸ Und rief abermals ihm nach: Rasch! eile, und stehe nicht still! Da las der Knabe Jonathans Pfeile auf und brachte sie zu seinem Herrn.³⁹ Und der Knabe wußte nichts darum; allein Jonathan und David wußten um die Sache.⁴⁰ Da gab Jonathan seine Waffen seinem Knaben und sprach zu ihm: Gehe hin und trage sie in die Stadt.⁴¹ Da der Knabe hineinkam, stand David auf vom Ort gegen Mittag und fiel auf sein Antlitz zur Erde und beugte sich dreimal nieder, und sie küßten sich

1 Samuel 20

miteinander und weinten miteinander, David aber am allermeisten.⁴² Und Jonathan sprach zu David: Gehe hin mit Frieden! Was wir beide geschworen haben im Namen des HERRN und gesagt: Der HERR sei zwischen mir und dir, zwischen meinem Samen und deinem Samen, das bleibe ewiglich. 21:1 Und Jonathan machte sich auf und kam in die Stadt.